

Svjedoci smo da su se i ove godine uzburkale rasprave vezane uz način obilježavanja spomen dana – Dan spomena na hrvatske žrtve u borbi za slobodu i nezavisnost, za kojeg se već uvriježilo da ga se naziva spomendanom bleiburškim žrtvama, ili žrtvama Križnog puta

Tenzije vezane uz obilježavanje tog dana dodatno su povećane saznanjem da će se u Sarajevu danas održati misa za bleiburške žrtve koju će predvoditi kardinal Vinko Puljić.

U oštrim reakcijama na odluku o održavanju te mise izrečene su ocjene istovjetne onima u Hrvatskoj kada je u pitanju obilježavanje tog datuma. Uz navode da se vrijeđaju žrtve fašističkih zločina, odnosno da se slavi pobijedene, a ne i Dan pobjede ističe se kako je logično da antifašisti to shvate kao svrstavanje na pobijedenu stranu.

Ili kako je to lucidno kazao istaknuti franjevac Marko Oršolić: "Nije mudro održavati misu za bleiburške žrtve ako nisi zaštitio vjernike socijalnom i fizičkom distancom od virusa fašizma. Pogotovo ne na Dan pobjede nad fašizmom i Dana Evrope, jer bi to značilo stati na stranu smrti, a ne života."

Nasuprot tome iz Katoličke crkve su pojasnili da "Crkva nije ona koja sudi, nego ona koja moli za pokojne".

"Znamo da su u Bleiburgu bile tisuće civila, dakle potpuno nedužnih ljudi koji su, nažalost, ubijeni bez suđenja i oni imaju pravo da se za njih moli. U tom duhu treba gledati i ovu molitvu koju će predvoditi kardinal Vinko Puljić. Za ljude iz svijeta politike nije da određuju Crkvi kada i za koga može moliti", poručuju iz Katoličke crkve i dosljedno se, u svojoj nedosljednosti, politički svrstavaju.

To se čini svih proteklih godina, gdje je politika bila pokrovitelj činjenici da se Dan spomena na hrvatske žrtve u borbi za slobodu i nezavisnost obilježavao samo na Bleiburgu s jasno izrečenim političkim porukama ne samo tamo govorećih političara, nego i vjerskih – kršćanskih i islamskih velikodostojnika.

Vjerske zajednice po svom poslanju mogu moliti za žrtve stradanja i pokojne u ratu, ali te molitve valjda ne bi trebale biti samo za stradale, već i za one čijem su stradanju one doprinijele, ali i za one koji su doprinijeli njihovom stradanju, kako nas uči mudri fra Marko Oršolić

A u biti je svako obilježavanje 15. svibnja na dosadašnji način apsolutno neprihvatljivo. To je kao priča s HOS-om ("oni su se borili i ginuli za Hrvatsku"). Svi preskaču tko je uz koje obrazloženje i s kakvim intencijama donio odluku o osnivanju te stranačke vojske – formirane kao izravne sljednice ustaške vojnice. O tome jasno govore nazivi po ustaškim zločincima i nazivi činova.

I sve se zavija u oblantu borbe za Hrvatsku, a odgovorni se prave blesavi glumeći i oni da suosjećaju s poginulima (posljednji primjer je reakcija premijera Andreja Plenkovića vezano za ploču u Jasenovcu i događaj u Okučanima), ne želeći priznati da, u biti, izravno doprinose povijesnom revizionizmu, bolje rečeno rehabilitaciji ustaštva, iako su i te kako svjesni posljedica svojih postupaka.

Primjera ima koliko hoćete, a nedostatak hrabrosti i snage da se tome suprotstavi proizlazi iz nejasnoće stava najodgovornijih, zbog kalkulantskih sitnih računica.

Slijedom toga dolazi i do koketiranja te kolaboriranja, a sve pod raznim izgovorima nalik onome premijerovog povjerenstva "za istinu", koje je, eto, bilo širokog političkog spektra pa bi njegovi stavovi trebali biti svima nama prihvatljivi. Tako se i sam premijer poziva na te stavove, a ne na ono što je rekao Ustavni sud, iako često voli isticati da je pravnik.

Zato, kada govorimo o revizionizmu – pokušaju prekrajanja, bolje rečeno falsificiranja povijesti, valja reći da je rasprava o ustašama i partizanima ovom društvu potrebna. Ali ne na razini tko je koga više i kada (što ne znači da treba preskočiti razgovor o počinjenim zločinima), nego, primarno, za što su se zalagali jedni, a za što drugi, tko je gledao natrag u prošlost, a tko naprijed u budućnost.

Ili, kako bi se to reklo: tko je bio na strani svjetla, a tko na strani tame.

U tom kontekstu i rasprava o premijeru koji ignorira Ustavni sud i lakonski, na upit zašto to čini, odgovara kako se mora osuditi ustaški režim i da treba odati pijetet žrtvama. Jer, njegov odgovor je prvenstveno okrenut prošlosti. A trebao bi biti k budućnosti.

On to, pak, ne čini jer bi to iziskivalo aktivno suprotstavljanje tim tendencijama. Pasivna pozicija u biti jasno govori o njegovom političkom stavu, ma koliko neki govorili da on intimno tako ne misli.

Ali građani nisu psihoanalitičari da znaju što premijer misli. Građani vide što premijer radi.

Pozitivan odjek predsjednikovog postupka u Okučanima (čiji postupak su neki novinari, a i političari proglasili kalkulantskim) ukazuje da je velik broj građana spreman na osudu neoustaštva, ali i da im treba netko tko će jasno to artikulirati s odgovorne pozicije.

U tom smislu, obilježavanje 15. svibnja, ma gdje ono bilo, a Bleiburg je za NDH-nostalgičare pogodan kao "mitsko mjesto", je izravno naricanje nad predajom poraženih snaga, odnosno, kako to piše na spomeniku desno od oltara u Bleiburgu, "poginulom hrvatskom vojskom".

To je ono ključno što se dogodilo 15. svibnja i bilo kakvo žalovanje nad tim je stoga neprihvatljivo. Jer nije riječ ni o kakvoj "hrvatskoj vojsci", već o vojsci nacifašističke tvorevine zvane NDH.

U tom kontekstu, između ostalog, postaje jasno da je proglašavanje 15. svibnja spomen danom, ne samo nakaradno, jer je faktički to odavanje počasti poraženima koji su se tada konačno i bezuvjetno predali, nego i negira one koji su Hrvatsku svrstali uz bok pobjednika u Drugom svjetskom ratu.

A to onda znači da taj dan nije slučajno odabran, kao što imena HOS-ovih jedinica (Rafael v. Boban, npr.) nisu bila slučajna.

Da bi to bilo jasnije treba upitati sve, a prvenstveno one koji odlučuju o spomen danima (predsjednika Sabora, saborsku većinu...), kao i one koji ih organiziraju, s kim je to "hrvatska vojska" bila na Bleiburgu i što je radila u takvom "društvu" te kako to da su se svi zajedno našli na istom mjestu.

Treba reći da tamo nije bila samo "hrvatska vojska" i "hrvatska nejač". Treba kazati da su se na Bleiburškom polju sjatili svi oni koji su od 1941. do 1945. međusobno surađivali i kolaborirali s okupatorima, koljući i svoje sunarodnjake te i one druge nacije i vjere, i one drukčije misleće.

To se čini svih proteklih godina, gdje je politika bila pokrovitelj činjenici da se Dan spomena na hrvatske žrtve u borbi za slobodu i nezavisnost obilježavao samo na Bleiburgu s jasno izrečenim političkim porukama ne samo tamo govorećih političara, nego i vjerskih – kršćanskih i islamskih velikodostojnika

Sjatili su se kao prirepci nacističke Grupe armija E-Jugoistok, pod komandom Alexandra von Löhra (koji je osuđen kao ratni zločinac), koji su se povlačili od Soluna prema Njemačkoj i nastavljali borbu još tjedan dana nakon kapitulacije Trećeg Reicha kako bi se predali Britanskoj armiji.

U tim borbama su poginule tisuće partizana – dio njih i nakon kapitulacije Reicha. U društvu s njima su bili crnogorski četnici, vlasovci (ovdje su ih zvali Čerkezi ili Kozaci), ljotičevci, slovenski belogardejci, itd.

To se u svim naricanjima nad žrtvama preskače, bilo da je riječ o govorima političara ili propovijedima biskupa Katoličke crkve i službenika Islamske zajednice.

Iz toga jasno proizlazi da se na Bleiburškom polju ne obilježava žrtva, niti je ikome stalo do žrtve, bile one stvarno nevine, ili nevine jer nisu suđene.

I slijepcu je vidljivo da se "društvo" tamo okuplja kako bi podsjetili na neumrlost ideje, koja, zahvaljujući i promotorima na tim skupovima, danas sve više dobiva krila. To je cilj Počasnog beliburškog voda koji okolo sada "vodi" i kardinala Puljića.

I zato jer se 15. svibnja ne obilježava hrvatske žrtve u borbi za slobodu i nezavisnost, nego predaja poražene vojske, taj dan treba izbrisati iz kalendara spomendana.

Mnogo je dana u godini kada se prikladno može odrediti taj spomendan kao posveta svim, a ne samo hrvatskim, žrtvama u borbi za hrvatsku slobodu i samostalnost.

Vjerske zajednice po svom poslanju mogu moliti za žrtve stradanja i pokojne u ratu, ali te molitve valjda ne bi trebale biti samo za stradale, već i za one čijem su stradanju one doprinijele, ali i za one koji su doprinijeli njihovom stradanju, kako nas uči mudri fra Marko Oršolić.

Također, u povodu Dana pobjede nad fašizmom i nacizmom, koji je s pravom i Dan Evrope i vjerske zajednice bi trebale obilježiti, kako su to učinili evangelici i katolici u Njemačkoj, tu pobjedu molitvama i zahvalama Bogu za pobjedu nad planetarnim zlom od nacizma i uništavanjem ljudskih prava.

(Autograf.hr)